

DAG 1

Sylvia sitter i baksätet. Hon flyter ut, byter ställning, lägger upp fötterna på förarsätet. Hon älskar att Charlies öron nästan är genomskinliga, att den tunna huden blir snäckskalsröd i motljuset. Sylvia kittlar hennes örsnibb med stortån. Charlie kramar om Sylvias fot.

– Du borde nog sätta dig ordentligt.

Sylvia tycker inte att lagen om bälte borde gälla i skogen, men hon lyder, sätter sig upp i skraddarställning, hon känner att trosorna sitter snett, knäpper upp sina shorts, sticker ner handen för att rätta till dem, pressar en fingerspets mot sina blygdläppar, in mellan dem, innan hon rättar till bomullstyget. Hon håller upp handen mot hakan och näsan, hon har alltid gillat doften, lite hav, lite vitt, lite blomstrande.

En gång läste hon att doften kan vara förförande om man använder den som parfym.

Hon duttar sig bakom öronen, drar fingrarna genom håret, rufsar till det.

Utanför glider skogen förbi. Asfaltsvägen blir till grus,

sommarljuset dunklare. De kör genom gammelskogen. Det är snart Sankt Hans, midsommar, allt är grönt, fullkomligt fuktigt. Bokträden är knottriga, mossan självlysande, här ligger stora rotvältor med rötterna i vädret, tall, en bok med sju stammar som vrider sina kronor uppåt, in över skogsvägen och speglar sig i den auberginefärgade motorhuven. Det är en gammal Volvo, boxig och redo för pension, Charlie har ett sentimentalt förhållande till den.

Skulle inte du ta körkort? kan Charlie fråga ibland och då svarar Sylvia att hon är alldeles för disträ, hon skulle råka nicka till, hon får så lätt panik, fladdrar med händerna, och det är inte gulligt längre när man väl har kört på någon i en högersvängsolycka.

Charlie kör säkert. Hennes händer på ratten, Sylvia kan inte få nog av dem. Hon kan inte låta bli att tänka på det som ett karaktärsdrag, att det är butch att ha körkort, att det är vuxet, det är i alla fall ett tecken på att man har koll. Här på landet, i Himmerland, är det såklart bara något alla har. Men storstadsakademiker åldras annorlunda.

Och tror att alla praktiska saker som körkort är ett spännande påstående om ens karaktär.

Sylvia tänker på sig själv som baksätes-, som passagerartypen. Hon gillar att bli skjutsad, att Charlie alltid gärna kommer och hämtar henne.

Charlie som känns som hemma, som en klippa i solsken. De får ögonkontakt i backspegeln. Hennes mossgröna ögon. Charlie ler.

- Är du trött?
- Nej, jag längtar! Det är hundra år sedan vi sågs allihop.
- Påminn mig. Vad är det för sommarhus?
- Ett skogsvaktarhus, rättar Sylvia. Det är Karens föräldrars.
- Charlie tittar bort med ett litet leende.
- Och vad är ett skogsvaktarhus egentligen?
- Det vet jag inte riktigt ...
- Charlie skrattar.
- Men det låter väldigt romantiskt och väldigt specifikt och det gillar jag verkligen!
- Såklart kan dina vänner inte ha ett vanligt sommarhus, ler Charlie, medan hon blinkar för att svänga av, för sakens skull, trots att skogsvägen är öde. De är också väldigt romantiska och specifika och bra på att formulera sig.
- De är snälla! säger Sylvia.
- Ja, det är de också.
- Sylvia vet att Charlie kan bli nervös när de ska träffa hennes vänner.
- Du är här med mig, säger hon.
- Esben och Karen väntar redan på dem i huset. Det ligger vid en skogssjö, kartan på Charlies telefon börjar lagga, internet är svajigt, vägnätet i skogen gammalt.
- Någonstans i närheten är Gry är också på väg i sin bil.
- Har ni alltid varit lika nära vänner allihop? När ni pluggade också? frågar Charlie.

– I början var det nog mest Esben och jag och Karen som var väldigt nära. Och efterhand blev Kvitten och jag bästa vänner. Och Karen och Gry har hängt ihop lite de senaste åren, men det är nog lite av en livsfasgrej, de har riktiga vuxenjobb och vuxenförhållanden.

Charlie tittar på henne i spegeln.

– Men vi är lika bra vänner allihop, ler Sylvia.

De har kört i timmar, de lämnade Köpenhamn vid lunchtid, och nu är det nästan kväll, men fortfarande ljusst. Det var Gry som gjorde upp tidsplanen i god tid, koordinerade det: Kan vi bestämma att vi är framme till tidig middag, det är lättare med barnen.

Sylvia hade önskat att de slapp barn, middags- och nattningstider, men hon längtar efter att omfamna sina vänner. Efter att träffa Esben. Hon gillar den hon blir när han är där. Charlie harklar sig.

– Nu ser jag sjön. Vi kanske ska väcka Kvitten.

Kvitten har sovit bredvid Sylvia det mesta av resan, lutad mot bilrutan, han ursäktade sig, var helt förstörd när de hämtade honom, han var lite bakis från igår, lite blågröna glitterrester över ena kindbenet. De lyser i kvällssolen. Kvitten hade varit på klubb, det hade slutat med att han hoppade i vattnet i gryningen med en skara nya vänner, och tidigare på kvällen hade han varit på diktuppläsning. Kvitten skulle ha föredragit att åka lite senare, men han var tapper, höll sig vaken och sludrade den första biten men har sovit sedan Fyn. Medan Kvitten

gäspade, långsamt gled i väg, hade han berättat om sin kväll, att han hade mött den vackraste man han någonsin sett, Cosmos, men att det tyvärr inte hade blivit mer än ett handslag. Sedan sov han tungt. Sylvia beundrar den egenskapen hos Kvitten, hur snabbt han faller för människor på sin väg och lika lätt släpper dem igen.

De svänger av, en smalare skogsväg, knagglig av rötter som växer tvärs över, mjuk av tallbarr, för dem till andra sidan halvön, den som sträcker sig ut i sjön. Här är man skyddad. Blåaktiga barrträd. En liten strimma sjö, vattnet är klart över den ljusa sandbotten. En eldplats.

De parkerar bilen vid strandkanten och Sylvia vänder sig mot Kvitten, rör vid hans knä. Han vaknar, drar upp axlarna, sträcker på sig.

Och där ligger huset, just där skogen blir till skog. Svartmålat mellan björkarna, stengrund, ett tjockt, gyllene stråtak och en altan som fångar solskenet. Det ser gammalt ut, robust, skorstenen avslöjar att det finns en öppen spis. Samtidigt är det förfinat med ett lusthus vita karmar, de välvda fönstren och dörrarna. Det växer ett gammalt blåregn runt vindfånget, blommorna hänger som gardiner, och där står Esben, han vinkar upprymt åt dem, sträcker ut armarna medan han kommer gående mot dem, han har en klumpighet i sitt kroppsspråk, något ogripbart, stelt, som om han måste övervinna sin medfödda blyghet, insisterar på att vara hjärtlig. Det är oemotståndligt. Sylvia är ute ur bilen i en enda rörel-

se, hon låter sig falla in i hans armar innan hon hinner reflektera över det. Hans skäggstubb, hans skjorta, hans tunna shorts. Han har rakat av sig håret nyligen, det växer tillbaka mörkt, hans tunna glasögonbågar, han ser ut som en tysk, idealistisk diktare från förra århundradet, tänker hon, han ser ut som något avlägset och romantiskt, en page på ett tarotkort, en ung furste ur en feodal epok.

Men här är han på riktigt, hon känner igen hans kroppshållning, hur han slappnar av, står och svajar lätt nu när han lägger armarna om henne och de blir stående så. Det är inte en artig kram, han omfamnar henne och hon andas med näsan mot hans skjortkrage.

– Vad fint att se dig!

Sylvia tar sig försiktigt loss så att Esben kan hälsa Charlie och Kvitten välkomna också.

Kvitten kommer till liv igen, mitt i det surrande landskapet, medan Sylvia, Charlie och Esben pratar med varandra, han blinkar yrvaket och låter sig överrumplas av utsikten. Kvällshimlen är akvarellröd, skogsbrynet rodnar av mjölkört och vallmo, gräset ser så mjukt ut att man skulle kunna slänga sig var som helst. Madumsjön är klar och stilla, en glänta med vatten, björkarna står som vita väktare och doppar sitt ris i sjövattnet, bladen på de

hängande grenarna darrar, ett draperi som vill glida åt sidan, en rasslande trumvirvel.

Kvitten känner en pirrig förväntan. Här ska vi ha det magiskt! Vi har en vecka, skogen, sjön, varandra. Vi ska festa, sola, vi ska duka upp till långbord, vi ska sitta i sommarnatten och vara underbara, en klok och rolig, outtröttlig talkshow, ända tills det ljusnar. Ska de nakenbada, ska de ordna någon typ av skogsgrave? Han har packat fantastiska outfits.

De senaste åren har de påmint varandra: Vi måste ses lite mer och ändå har det gått tre månader, ett halvår. Det har tillkommit fler barn, fler förpliktelser. Ännu ett heltidsjobb, ännu en bostadsrätt. Allihop har de bara blivit mer stadgade med åren. Men de har också blivit äldre och mindre osäkra.

Och dessutom.

Då när de var unga ihop var han inte riktigt med. Inte helhjärtat. Det fanns alltid en känsla av att inte delta som sig själv. Han lever ut sin ungdom, eller något ännu bättre nu, och han vill dela det med de andra.

Han ser ut över sjön, märker hur de andras blickar följer hans.

Vattnet är mjukt och lila, märkvärdigt klart över den ljusa sandbotten, längs sjökanten står ett flor av vita, blommande vattenväxter, man får genast lust att bada. Kvitten blundar.

Står och känner efter lite: Det här romantiserar sig självt.

Och nu puttar Karen upp altandörrarna på vid gavel, tar ett steg ut i kvällssolen och tar emot sina vänner. Hon vinkar, men blir stående. De rör sig upp mot henne. Karen har alltid varit något att vila blicken på. Det långa älvhåret, svanhalsen, kindben hela vägen upp till gud, hon har bara blivit smalare med åren och ändå starkare, det finns en styrka i henne som inte behöver muskelkraft, som bara träder fram än tydligare i hennes skörhet, hon ser ut som en prinsessa, men hon är: en riddare, en fästning.

Kvitten får en plötslig impuls att gå ner på knä framför henne, inte förälskat utan höviskt, man blir andäktig av skönheten, av värdigheten, av kvällsolens varma ljus som hittar henne likt en strålkastare, men hon skulle tro att han drev med henne, hon är inte teatraliskt lagd. I stället kramar han henne, det gör de alla efter varandra, kramen är den enda hälsning de använder i gänget, likvärdigt, utan inbördes ordning, kropparna smälter platoniskt ihop. Karen står ut, men hon tycker inte riktigt om kramar märker Kvitten förnöjt, hon skulle kanske ändå ha föredragit att han gick ner på knä som en väpnare, ack ja.

Han skulle inte kalla Karen snäll, men hon är rättvis, det finns något okuvligt över henne, något gott och beslutsamt. Kvitten minns en gång när alla hade åkt till Bakken för att fira hans födelsedag, han hade blivit så rörd över det, att de såg honom, det barnsliga i honom, glädjen i att jubla och skrika i bergochdalbanor, flottiga churros, de hade stått i kö, han och Karen, de enda som vågade

åka den mest vansinniga attraktionen, hon var väl egentligen inte intresserad, men han skulle inte behöva göra det själv, han drog med henne till änden av plattformen till den bakersta vagnen, förklarade tacksamt dynamiken för henne, att det är roligast att sitta längst bak, att då blir fallet sjukast, suset i magen störst, och hon nickade, sakligt, medan några små tonårskillar hade fifflat sig förbi dem. Kvitten var beredd att låta dem passera, de var ju barn, sa han till sig själv, och dessutom finns det något hotfullt med unga pojkar i grupp, men *Hallå!* hade Karens röst brutit igenom, *Vi står i kö till bakersta vagnen, ni kan inte smita före.* Han älskade henne för det, att hon skällde ut barn, att hon var så principfast och att han stod under hennes beskydd.

Karen visar dem till sina rum. Kvitten får rummet som vetter västerut, mot sjön och solnedgången. Det är ett ungarum, ljusa bjälkar, en enkel utdragssäng, en kommod under fönstret, ekträ och ljus marmorskiva, ett handfat, en kanna i vit emalj, en bukett vilda blommor som redan fäller pollen över marmorskivan, en gammal spegel med buckligt glas. Karen dröjer avvaktande i dörrkarmen.

– Jag hoppas det passar dig. Det är mina föräldrar som inrett, det är lite mycket.

– Jag älskar när det är för mycket, ler Kvitten. Ett gavelrum!

– Nej, ett gavelrum ligger alltid på första våningen eller under taket, rättar Karen honom frånvarande, innan hon

vänder sig för att visa Sylvia och Charlie deras rum. Kvitten tuggar i sig det. Han öppnar fönstret. Det växer stockrosor utanför och de nickar med en lätt knackning mot fönsterkarmen, de föser in kvällsluften, en doft av fläder hänger i kvällsbrisen som sött damm och blandar sig med doften av sötvatten. Han kan nästan inte hantera utsikten, allt är så lovande, vad är det för film det påminner honom om, den sega sommarnatten, ljuset, de meterhöga, vita ogräsblommorna som han inte kan namnet på i det höga gräset, men som skriker juni? Han står och önskar att han var tillknäppt, reserverad, så att han kunde ge sig hän, låta sig upphetsas av de långa, solmogna dagarna och skogen, lossa knuten på en slips; men han är redan så lössläppt som man kan bli; han vet inte ens hur man knyter en slips, men det kan någon av de andra säkert visa honom, han är bra på att be om hjälp.

På ett mer barnsligt sätt påminner landskapet honom också om *Dunderklumpen*, filmad i en lång, skandinavisk sommarnatt, när leksakerna blir levande. Han hade lätt att dagdrömma som barn, det har han fortfarande och hur skulle man kunna låta bli när träden står och samlar sig som en mörk, Sankt Hans-grön kör? Det påminner om något grekiskt, något shakespearianskt. Det är lätt att föreställa sig en Puck, en Pan, en sexig faun; i skogsbrynet mellan vassen runt sjön. Botten Vävare, halv naken. Med åkervinda om håret, kanske klädd i kläder som älskande genom tiderna har lämnat i skogen: handskar av

långa, rökfärgade strumpbyxor, en sönderriven skjorta, spetstrosor. Trassligt hår och klara ögon. Om det var en film eller en teaterpjäs så skulle Puck träda fram och introducera handlingen, gnugga sina händer: Sex vänner under en vecka i ett sommarhus.

Men nu mullrar något på avstånd. Ännu en bil anländer och gör en överlägsen parkering. En rymlig, snögrå Tesla, den ultimata familjebilen, brutal på sitt eget förnuftiga vis, där den står och punkterar det pastoralala som var Kvittens utsikt från fönstret. Det var väl också för mycket av det goda, tänker han, en bra kontrast, och nu är Gry här, gudskelov, han hatar att vänta.

Gry stiger ut, hennes krusiga, bångstyriga hår som hålls på plats av inbakade flätor, puffärmsskjorta, gudomliga höfter i dyra mom jeans. Det är härligt att hon kör som en galning, att hon kan få en Tesla att låta så, tänker Kvitten, Gry är annars så mild, han gillar att hon har det i sig. Hon lastar ur sina mellanmjölksblonda barn från baksätet, Vera och Sejr ser uppsvällda ut i värmen, klibbiga, men så ser små barn kanske alltid ut. Vera måste vara fem, Sejr tre.

Men så öppnas den andra bildörren.

Åh nej, är han också med?

Lång och ljus. En solgud som har läst statsvetenskap. Det finns män som ser ut som Apolloskulpturer, som har så symmetriska drag att det får dem att framstå som rationella; vitalism-killar, den värsta sorten. Man kan se på Adam att han har varit kärnfrisk ända sedan han som

barn bestod av enbart vitt, spretigt hår och bra bollsinnene. En pojke som man både var rädd för och motvilligt beundrade på skolgården. En särskild form av maskulinitet, inte grov, men upphöjd, som är trygg i sig själv och därför så mycket mer skrämmande. Oxfordskjorta. En bra klippning.

Kvitten vänder sig bort från fönstret.

Gry brukar alltid komma själv och med en bra ursäkt, Kvitten har bara träffat Adam ett par gånger. Officiellt för att Adam har fullt upp med att vara specialistkonsult eller kontorschef, eller vad han är, han arbetar på något departement, Kvitten minns inte vilket, bara att det är ett av de viktiga (något med ansvar; något med att stå och härska med lugn brutalitet vid ett höj- och sänkbart skrivbord förmodligen), men Kvitten gissar att återbuden också kan skyllas på Adams avsmak för deras gäng av humanister, litterater, smågalna konstnärstyper, glittersjuka queers.

Nåväl, det får inte förstöra hans idylliska vision om dessa dagar, att Adam går och ser ut som en reklam för *Café*.

Han rättar sin rollista. Sex vänner och Adam.

Kvitten låter sig falla baklänges i utdragssängen. Han fångar en skymt av sig själv i spegeln, han och örngottet är gyllenröda i ljuset från den låga solen, han skakar sina lockar lite; det klär honom att rasa omkull. Han tänker efter. Säger man rasa, segna? En gång fanns ett ord för att kasta sig dramatiskt ner, det skulle han vilja återinföra.

Esben knackar på dörren till rummet. Kvitten häver sig upp på en armbåge.

– Gry och Adam är här nu. Hänger du med ut och äter?

Adam sträcker fram handen och presenterar sig.

– Vi har ju träffats förut, säger Kvitten.

– Just ja, det stämmer ... Matcha?

– Kvitten, säger Kvitten, kniper ihop ögonen.

De sätter sig till bords, de ska äta utomhus. Esben har lagat mat, Karen reser sig upp vid bordsänden.

– Nu ska vi äta. Det blir grillad abborre som Esben olovligen fångat i sjön.

De skrattar åt Karens betoning av det skandalösa. Esben ler ner i bordet, han ser både ursäktande och lite stolt ut, drar ut på det.

– Det är faktiskt otroligt många därnere, de vill bli fångade!

– Och vad blir det mer?

Ett kassavarotsmos, en rätt från Sydamerika, segvispat av stärkelse, Esben berättar sakligt att roten innehåller blåsyra, att om man inte tar bort allt skal och tillreder den på rätt sätt så kan den döda en. I vanliga fall skulle den typen av information göra Sylvia ängslig, det gör det inslängda hotet om kollektiv cyaniddöd ärligt talat också, men eftersom det kommer från Esben tar hon hellre risken

och framstår som kosmopolit, avslappnad och tillitsfull i hans ögon. Hon rör vid det gammaldags besticket. Och är det nu det händer så dör de åtminstone tillsammans.

Det är tolv år sedan de träffades: Sylvia, Esben, Karen, Gry och Kvitten, som hette något annat på den tiden; de cyklade genom tidiga morgnar och infann sig i en aula. Smalare, mer nervösa. Man höll koll på tavlan, man höll koll på varandra. Litteraturteori, Den moderna kulturens historia, termin efter termin. Man idoliserade lärarna, de var olympiska gudar, vilket vill säga storslagna och felbara på samma gång, var och en sammanfattad till en typ. Ett freudianskt geni, en klumpig marxist i Balenciaga, en medelålders professor som alltid lutade sig för nära sina kvinnliga studenter så att en välsvarvad hårlock föll ner i pannan. Han flörtar med alla, hade Sylvia hävdat förargat, varför flörtar han aldrig med mig?

Vännerna diskuterade sina lärare, de närmade sig varandra i håltimmarna när de flöt ut i nedsuttna soffor, beställde det billigaste kaffet och den billigaste ölen som de någonsin skulle komma att dricka; efteråt kunde de erkänna hur lite de faktiskt förstod av teorin de läste; ändå skärpte de sig, uppvaknade i aulans sömniga ljus utvecklade var och en av dem en personlig smak, en preferens för ekokritik, genusvetenskap, Bloomsburygruppen, new journalism. De satt böjda över sina kompendier och tänkte: Jag är ett fiasko, och kort därefter: Alla på det här biblioteket vill ha mig.

Alla i samma årgång hade varit det kvickaste läshuvudet i sina respektive gymnasieklasser och kände sig lättade över att de nu hade hittat hem, medan de samtidigt led under den oförberedda förödmjukelse det innebar att för första gången vara genomsnittlig, medelmåttig. Man visste inte längre vem man var; man var mer sig själv än någonsin, och ingen fick få reda på det, men alla skulle veta det. Festerna hölls i deras små lägenheter som de delade med tre andra; de drack ironiska piña coladas ur oironiska syltburkar, blev vänner, förälskade sig i varandra, en kväll hånglade man, det betydde ingenting, man sov ihop, betydde det ändå något? Karen och Esben började ligga med varandra med samma lätthet och ängslan med vilken de gjorde allt annat på den tiden. Sylvia hade tänkt: det är en fas, så som allt de gjorde var en fas. Men i stället blev Esben och Karen mer och mer stadgade, reste ut i världen ihop, kom hem, nu är det många år senare.

De har allihop fasta förhållanden, fasta liv.

En gång i tiden träffades de varje dag, nu är det alldeles för sällan, de har inte förlorat bandet med flit, det som händer bara händer: Man skaffar barn, partners, karriärer, sitt att se till. Man träffas på en lekplats över en kaffe, man hör om varandras liv utan att vara en del av det.

Det är för länge sedan sist, men nu är de äntligen här tillsammans. Sylvia ser sig omkring på sina vänner som sitter vid bordet, nu är det lyckligt, nu är det solnedgång

och koltrastsång och vinbärsvin och sus i björkarna och om någon säger ett ord om räntan på sitt lån börjar hon skrika och blir aldrig tyst igen.

Esben, deras försynte poet och nu tjuvfiskare. Han har samma slitna, hallonröda mockajacka på sig som han haft sedan de träffades.

Gry sträcker sig mot honom.

– Jag har just läst ut din bok, Esben. Jag blev så berörd. Jag kommer ge den i present åt alla, säger hon.

– Åh, tack, vad glad jag blir! Han ler mot henne, men öppnar inte upp för att prata mer om den. Esben är artig, obekvämt med att hantera uppmärksamhet. Det senaste halvåret måste ha varit krävande för honom, tänker Sylvia, hans två första böcker var små, allvarliga, stilistiskt fulländade hits i ett smalt segment, men den senaste om hans mamma exploderade.

Esben skickar vidare ett stort fat till Adam, bitter endiv, vresrosblad, revbensspjäll lyser upp mot oxfordskjortan, det kraftiga sandfärgade tyget. Adam berättar om de viner han och Gry har tagit med sig, den här är väldigt ren och enkel, inte så mycket trams, druvor pinade under en säsong utan regn, obönhörlig sol, det ger en ren smak, ett vinaktigt vin; den här har en mer grov fyllighet, mer skitig och stallig.

Gry är glad att Adam är med henne den här gången. Karen har invigt henne i hemligheten, så Gry förstod varför det var viktigt att hon insisterade att han skulle följa

med. Hennes vänner känner inte Adam så bra, men de kommer gilla honom nu när de får mer tid med honom, och han kan alltid prata med Karen, hon och Adam är av samma skrot och korn, de har alltid sett senaste avsnittet av *Debatten*, de vittnar om vad som sades på den och den pressträffen, men särskilt om det som inte sades. Adam har ingen känsla av lojalitet gentemot sitt jobb, han är hopplöst ärlig, han har alltid följt sina egna regler, nu pratar han till exempel med Karen om ministern han jobbar under men inte respekterar.

Karen lyssnar medan Adam berättar, hon låter sig inte charmas av hans självförtroende, hon sitter tillbakalutad, ställer kritiska följdfrågor. Adam pratar snabbt, som han gör när han vill övertyga någon om att han har rätt. Karen är någon man gärna vill imponera på. Gry har för länge sedan vant sig vid att låta de små stingen av avundsjuka bli till beundran, annars kan man inte umgås med Karen. Det gäller att vara nöjd med att sola sig i glansen av hennes ljus. Karen har aldrig tvivlat på sin skönhet eller intelligens, tänker Gry, hur är det möjligt att vara kvinna utan något mindervärdeskomplex, någon prestationsångest. Karen är ostoppbar, hon går in i möteslokaler med Margaret Thatchers självkänsla och Grace Kellys ansikte. Karen, som arbetade som modell när de träffades på litteraturvetenskapen, men aldrig pratade om modelljobbet, som om det var något obetydligt som hon stod över. Hon presenterade sig konsekvent som den journalist hon blev och lät utan

vidare modellkarriären dö ut så fort hon fick fast anställning. Nu är hon redaktör, inrikesmaterial: Hon och Esben, ett fullständigt orimligt power couple.

Esben reser sig för att gå in i huset, han stannar upp bakom Sylvias stol, rufsar henne i håret, hennes mörka fågelbofrisyr som alltid är på väg att gå i upplösning faller ner över hennes axlar, hennes tunna undertröja, hon har ingen bh på sig. Gry längtar efter att fråga Sylvia vad hon har för sig nu för tiden, det är alltid något nytt, hon är självsäker på ett annat, fladdrigt sätt, hon har alltid verkat så fri, helt lugn med sin anti-karriär, hon arbetar som museivärd på ett folktomt museum, skriver ostört på projekt som aldrig blir något, ett tv-seriemanus, essäer, och så började hon måla, sedan var hon två månader i Kanada för att jobba på en gård med regenerativt jordbruk, alltid humörväxlande, exalterad. Sylvia ser lyckligt upp, solvarm i ansiktet, lägger sin hand bredvid Esbens.

– Hallå, det smakar så gott allt! Och det här är så härligt! Tänk att vi bara ska vara här och vara tillsammans.

Barnen låter sig nattas, Gry är tillbaka vid bordet bara en kvart senare och tycker att hon kan känna den gamla stämningen surra mellan dem, hela bordet runt, nu är de äntligen tillsammans igen. Samtalen trampar in på invanda stigar, gamla skämt, vissa töntiga, men noga utvalda darlings. Ska de lyssna på musik? Ska vi sätta på kronprinsens 50-årsspellista? Säger man kungens nu? Eller David Ows skiva? Nej, Michael Carøes album med

engelska covers, föreslår Gry och de andra håller med. Hon blir lättad när hon träffar rätt.

Kvällen är generös, ljuset blir hängande länge, skryter, är klockan nio, åh jag kan stanna en timme till, skymningsmörkret kommer långsamt och ljusblått, lägger en arm om solnedgången, mer som ett närmande, inte ett hot, det är omöjligt att inte dricka mer.

– Men vad måste vi hinna med, undrar Gry, hur ska de organisera de kommande dagarna? Fördela matlagningen, hon vill gärna stå för det.

Hon ser ut som någon som just ska duka av, tänker Kvitten, som själv sjunker djupare i sin stol, hänger på armstödet, men Grys sätt är inte forcerat, det är lätt att slappna av i hennes sällskap. Man får inte dåligt samvete, hon är så omsorgsfull i sitt väsen, tänker Kvitten; det finns många som blir lite slitna, sjunker ihop lite orkeslösa av att bli mammor, men i Gry är det moderliga naturligt, sublimt. Hon har alltid sett stark ut på ett feminint sätt, under studietiden hade hon en yogamatta slängd över axeln varje dag som ett pilkoger, hon är fortfarande flickfrejdig med sitt stora burr av hår, konstnärliga flätor, rödkindad; och samtidigt ser hon ut som en urmoder, hennes fantastiska armar, hon bär runt på sina barn, de tydliga blodådrorna snor sig om hennes underarmar och handryggar. Hon ser ut som om hon borde gå omkring i en trädgård med en degskål på höften, med en praktisk rutig sjalett och reslig och stark. Och nu sitter hon här och

tar fram sin stickning, får en lugn aura att bölja omkring sig, omkring dem alla. Som om det varje ögonblick skulle kunna komma förbi ett rådjur och lägga huvudet i hennes knä. Man får själv lust att lägga huvudet i hennes knä. Man får lust att ramla och slå sig och bli tröstad. Kanske passar det Gry så bra att vara mamma för att hon alltid har varit mamma åt dem allihop, tänker Kvitten. Men hon är inte tantig. Hennes stickning och rabarbersylt kunde inte bli mer modern. Hon sticker en grönbrun slipover, den ser ut som något designat från Frilandsmuseet, Egtvedflickan fast hipster, och det är rosépeppar i rabarbersyltsburkarna som hon har tagit med sig för att hon inte kunde låta bli. Kvitten håller upp djupröd vinbärsvermouth till Gry, håller i Campari, gin, demonstrativt nära kanten, som för att få henne att sitta kvar.

– Du ska inte försöka styra upp något nu, det enda du ska se till är att bli salongs, säger han.

Kom ihåg att vara nonchalant nu, tänker Gry, luta dig tillbaka, men det är svårt, hon kan bli så överväldigad av hur konstiga hennes vänner är, hur intressanta, hur naturligt de viker ut sig, de har bara blivit mer strålande, mer excentriska, mer sig själva med tiden; se hur Kvitten gör, säger hon till sig själv, hur han placerar sitt glas bredvid hennes, håller upp en generös sommarnegroni till sig själv också.

På den andra sidan lutar Sylvia huvudet mot Kvittens axel, hennes bästa, bekräftelsetörstande vän, snart små-

full i kvällssolen. Finns det någon Sylvia tycker mer om? Kvitten, som känns yngre än de andra, men som också alldeles nyligen har gått igenom sin andra pubertet. Kvitten, i vilken något mildt och smart faller samman, han undervisar på en högskola, film och media, alla hans elever måste vara kära i honom, stå ut med Pasolinimaraton för hans skull. Mjuka, avfärgade lockar, den rödlätta tonen som hemmafärgningens billiga kemi skapar; bronsögon; gyllenbrun; han ser ut som något som har karamelliserats. Han ser ut som något Zeus skulle föra bort och som bara för syns skull skulle motsätta sig bortförandet; Ganymedes i croptop eller wifbeaterlinne eller nu; helst; äntligen; i bar överkropp. Framburen av en öm fåfånga å sin nya kropps vägnar, noggrant i färd med att bygga muskler utan att pumpa sig för hård.

– Är det någon som ska ha en öl? frågar Adam.

Han är redan uppe, hämtar med sig ett par flaskor ut till bordet.

(Självklart ska han plötsligt bara ha en öl, tänker Kvitten, men det är inte bara en öl, det är ett alibi för att göra något, den praktiska sorten som alltid måste företa sig något.)

Adam sätter sig bredvid Charlie, som har låtit sin drink och sitt vin stå, hon tar emot en öl, räcker sitt paket med cigaretter mot Adam, en tyst, vänligt sinnad transaktion. Charlie, tänker Kvitten förmildrat, som ser androgyn ut, så där som gamla avbilder av änglar gör, muskulös och blid; Kvitten knackar på Sylvias axel för att hon ska se

hur vacker Charlie är, och Sylvia tittar också ditåt, mot solnedgångsstrålarna som landar på Charlie, som blåser ut rök i motljuset, Kvitten och Sylvia drar en kollektiv suck, det klär verkligen Charlie att röka, det klär bordet att röken fångar ljuset. Sylvia är tacksam för hur hon och Kvitten kan dela all beundran, all längtan; de är öppna för att sucka, hetsa upp varandra, oavsett om det rör sig om människor eller saker; kolla bara hur de sista solstrålarna ramlar in i en vattenkaraff och bryts i kopparvågor över bordet, i Charlies trassliga hår, gyllene i det gyllene, någon måste uppmärksamma det, och det blir alltid de.

Sylvia pekar ut mot sjön, längs kanten hänger en blåvit dimma över det låga vattnet, överallt växer det ranka stjälgar med fina, ljusblå blommor upp ur vattnet.

– Men vad är det där för vattenväxter, vet vi det?

Gry lyser upp. *Det är ett samtalsämne för henne.*

– Det är lobelia! Det här är en lobeliasjö, den heter så efter de där ovanliga växterna. De finns typ bara på några få ställen på hela Jylland. För att när vattnet är så klart når ljuset igenom, och då kan växterna växa på botten av sjön. Och inom folktron har man använt lobelia som kärleksamulett, man ska samla blommorna nu till midsommar.

Det är det hon forskar i på sin institution, hydrofolklore, ett projekt i skärningspunkten mellan ekokritik och hembygdsforskning. Våtmarker som är en viktig biotop för hotade arter och skandinavisk folktro. Hon studerar källmaterial om naturmedicin, lokala myter om väsen i

sjöar, källor vid kusten, variationer av Näcken, Åman-
nen. På vägen hit i bilen hade hon berättat för barnen om
Bäckhästen, ett farligt, magiskt väsen, som dyker upp
vid sjöar och vattendrag för att bära ut en på djupt vatten.
Ja, den i *Frost II*, hade Vera sakligt nickat. Sjön här har
också ett magiskt hölje, Gry måste komma ihåg att fråga
Karen om det, dessa lockande väsen.

– Lobelia är tvåkönad och befruktar sig själv, lägger Gry
till. Det är ju rätt queer, kan man säga.

Sylvia ler artigt, hon är nog med att inte kolla snett
mot Kvitten, rör bara hans fot lite diskret under bordet
med sin egen, får en nöjd pulshöjning tillbaka. Sylvia och
Kvitten har pratat om det förut: Hur det bara är hetero-
sexuella universitetsanställda som skulle få för sig att
kalla växter för queer, att de tycker att allt som är minsta
smula annorlunda, den minsta smula tokigt, snabbt är
otroligt gay och spännande.

Nu menar skymningsmörkret allvar, blir natt, de får
övertala sig själva att bryta upp, medan mörkret faller,
medan de fortfarande ser någonting, Gry börjar duka av
bordet.